

JÕULUAJA II PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Si 24:1-2.8-12. (1-4.12-16))

Lugemine Siiraki tarkuseraamatust:

Tarkus kiidab iseennast, ülistab end oma rahva keskel. Ta avab oma suu kõigekõrgema koguduses ja kiitleb taevavägede ees: "Nii on mulle öelnud kõige Looja. Tema, kes ta on mind loonud, näidanud koha mu eluasemele ning öelnud: "Asu Jaakobisse ja olgu Iisrael sinu pärisosa." Alguses, enne kõiki aegu on tema mu loonud ja ma püsin igavesti ega lakka olemast. Ma teenisin tema ees, kes ta on püha, tema telgis. Nõnda kinnitati mind Siionisse. Linnas, mida ta armastas samamoodi kui mind, leidsin ma rahu ja Jeruusalemm sai minu valitsemise paigaks. Ma ajasin oma juured auväärse rahva sisse. Issanda rahvas on minu pärisosa."

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 147:12-13. 14-15. 19 R: 1)

R: Jumala Sõna on lihaks saanud.

Ülista, Jeruusalemm, Issandat,

kiida, Siion, oma Jumalat.

Sest tema on teinud tugevaks su väravate riivid,

õnnistanud sinu lapsi su keskel.

R:

Tema hoiab su piiridel rahu,

toidab sind parima nisuga.

Tema saadab oma käsu maale,

kiirelt kulgeb tema sõna.

R:

Tema kuulutab Jaakobile oma sõna,

Iisraelile oma sätteid ja seadusi.

Nii pole ta teinud ühelegi rahvale

ega ilmutanud neile oma seadust.

R:

(Teine lugemine Ef 1:3-6.15-18)

Lugemine püha Pauluse kirjast efeeslastele:

Kiidetud olgu Jumal ja meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa, kes meid on õnnistanud oma Vaimu õnnistusega koguduse kaudu, mis on taevas koos Kristusega. Sest tema on meid Kristuses ära valinud enne maailma loomist, et me oleksime pühad ja laitmatud tema palge ees. Armastusest on tema meid armulikul tahtel ette määranud oma lapseõiguse osalisteks – tema jumaliku armu kiituseks. Ja selle on ta meile kinkinud oma armastatud Pojas. Sellepärast, kui mina sain kuulda teie usust Issandasse Jeesusesse ja teie armastusest pühade vastu, tuletan ma teid meelde oma palvetes, et meie Issanda Jeesuse Kristuse Jumal, au Isa, annaks teile tarkuse vaimu ning ilmutaks ennast teile nii, et te teda tunneksite. Valgustagu tema teie südame silmi, et te tunneksite seda lootust, milles teid on kutsutud, ja teaksite, milline on tema päranduse aurikkus pühade jaoks. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi 1Tm 3:16)

Halleluuja. Au sulle, Kristus, kellest kuulutati rahvastele, au sulle, kellesse usutakse maailmas. Halleluuja.

(Evangeelium Jh 1:1-18)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Alguses oli Sõna ja Sõna oli Jumala juures ja Sõna oli Jumal. Tema oli alguses Jumala juures. Kõik on tekkinud tema läbi ja ilma temata ei ole tekkinud midagi, mis on tekkinud. Temas oli elu ja elu oli inimeste valgus. Valgus paistab pimedusse, aga pimedus ei ole teda omaks võtnud.

Jumal läkitas mehe, kelle nimi oli Johannes. Tema tuli valgusest tunnistust andma, et kõik hakkaksid uskuma tema läbi. Tema ise ei olnud valgus, vaid ta pidi tunnistama valgusest, sest tõeline valgus, mis valgustab iga inimest, oli tulemas maailma. Ja tema tuli maailma, mis oli tekkinud tema läbi, aga maailm ei tahtnud teda tunda. Ta tuli sellesse, mis tema oma, kuid omad ei võtnud teda vastu. Aga kõigile, kes ta omaks võtsid, andis ta meelevalla saada Jumala lasteks – kõigile, kes usuvad tema nimesse, kes ei ole sündinud vereteed, ei lihalikust tahtmisest ega mehe tahtmisest, vaid Jumalast.

Ja Sõna sai lihaks ja elas meie keskel ja me nägime tema au – Isa ainusündinu au täis armu ja tõtt. Johannes tunnistab temast ja hüüab: “Tema ongi see, kellest mina ütlesin: see, kes tuleb pärast mind, on olnud enne mind, sest tema oli olemas enne kui mina.” Jah, meie kõik oleme tema täiusest osa saanud – armu armule lisaks, sest seadus on antud Moosese läbi, aga arm ja tõde on tulnud

Jeesuse Kristuse kaudu. Jumalat ei ole keegi kunagi näinud. Ainusündinud Poeg, kes on Isa süles, on meid teda tundma õpetanud.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, vanasti oli preestritel kombeks oma kogudust rangesti manitseda. Kuulsin kord üht preestrit oma lambukesi hurjutamas: “Te ütlete: teil ei ole jõudu patust hoiduda! Aga patu tegemiseks – tuleb välja – jääb teil jõudu veel ülegi...!” Juba noore inimesena torkas mulle otsekohe silma selles ütlemises sisalduv vastuolu. Näiteks võiks siis ju ka öelda: “Ah nii, märke ronimiseks ei ole teil jõudu – aga sealt alla kelgutamiseks on küll...!” Paraku mäest alla laskmiseks ongi jõudu palju vähem vaja kui mäest üles rühkimiseks.

Selles mõttes võiks pattu võrrelda pigem kuristikku libisemisega – alla läheb kergesti, raskeks läheb aga siis, kui tuleb sealt hakata välja ronima... kui see üldse enam õnnestubki.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, alguses oli sõna ja sõna oli valgus... Aga kas siis seal alguses oli ka keegi, kes oleks võinud seda sõna kuulda, ja kas seal oli pimedus, kuhu valgus oleks saanud paista?!

Kuid meenutagem, mida rääkis Jumal Moosesele: “Alguses lõi Jumal taeva ja maa. Maa oli tühi ja paljas ja pimedus oli sügavuse peal ja Jumala Vaim hõljus vete kohal. Ja Jumal ütles: “Saagu valgus!” Ja valgus sai...” (1Ms 1:1-3) Kui kasutada võrdlust, võib öelda, et enne kui Jumal hakkas maalima, muretses ta lõuendi. Ilma lõuendita ei olnud maalimine võimalik. See tähendab siis, et ka pimedus oli Jumala looming.

Nüüd paistab valgus pimedusse, aga pimedus ei ole teda omaks võtnud... Kuid kas ilma pimeduseta oleks üldse olnud võimalik mõista valguse olemust? Ja kui pimedus oleks valguse omaks võtnud, siis oleks inimesel raske vastata, kas on see nüüd kõik või hoopis mitte midagi. Millestki ei oleks ju kinni haarata – kõik oleks üks kõik....

Inimese maailmas on sõnal mõte ainult siis, kui on olemas nii selle ütleva kui selle kuulja, ja kui kuulaja tekkiski alles pärast, siis oli just tema põhjuseks, miks oli Loojal vaja oma sõna juba ette valmis mõelda ja välja öelda. Valgus saab mõtte, kui on olemas pimedus, kuhu valgus saab paista, ilma et pimedus seda otsekohe omaks võtaks.

Kui ei oleks pimedust ega valgust, kui ei oleks külma ega kuuma, siis ei oleks ka liikumist – absoluutne tasakaal, mis võrdub üksõlemisega, tähendab jäika paigalseisu. Kuid liikumine lõpmatuse suunas, ilma lootuseta kuhugi päralt jõuda, on sama mõttetu kui igavene paigalseis.

Selleks ongi vaja algust ja lõppu, mis on taas uueks alguseks. Et muuta olematus igavikuks, tuleb meil läbi tunnetada, mida tähendab aeg – mis on elu, mis algab sünnist ja lõpeb surmaga.

Armsad õed ja vennad, meie usume pühakute osadust, surnute ülestõusmist ja igavest elu. Me usume ka pattude andeksandmist, aga samas võime uskuda, et kergesti see meile kätte ei tule. Mõte peab saama sõnaks, ja sõna peab saama teoks. Hea sõna peab saama heaks teoks, mis paistab valgusena pimedusse, et valgus ulatuks ka olemise kõige pimedamate nurkadeni, et valgus võidaks pimeduse meie südames. Aamen.